

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 107/2017-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, sudcu Milana Ľalíka a sudkyne Marianny Mochnáčovej prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Pavlom Malichom, MALICH advokátska kancelária s. r. o., Dunajská 25, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 31 D 241/2007 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 31 D 241/2007 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 31 D 241/2007 p r i k a z u j e k o n ať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré j e Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava III j e p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 374,81 € (slovom tristosedemdesiatštyri eur a osemdesiatjeden centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Pavla Malicha, MALICH advokátska kancelária s. r. o., Dunajská 25, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti [REDAKOVANÉ] vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. januára 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 31 D 241/2007.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že predmetom namietaného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 31 D 241/2007 je prerokovanie dedičstva po [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poručiteľ“), ktorý zomrel 7. februára 2007, pričom sťažovateľka je účastníčkou tohto dedičského konania ako pozostalá manželka, a tým jedna z dedičiek poručiteľa.

3. Sťažovateľka opísala priebeh namietaného dedičského konania a uviedla, že prerokovaním dedičstva bola okresným súdom poverená notárka [REDACTED], ktorá po tom, ako nedošlo k dohode dedičov, predložila okresnému súdu návrh na vydanie uznesenia o dedičstve, ktorý jej bol rozhodnutím okresného súdu z 15. februára 2012 vrátený pre účely odstránenia nedostatkov a pochybení v jej činnosti. Podľa sťažovateľky notárka ani vo svojom ďalšom postupe nedostatky vytýkané jej okresným súdom neodstránila a konanie sa vyznačovalo priet'ahmi, preto sťažovateľka podala sťažnosť na priet'ahy v konaní, ktorá bola predsedovi okresného súdu postúpená listom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky z 25. júla 2013. Následne okresný súd listom zo 14. augusta 2013 notárke [REDACTED] vec odňal a prerokovaním dedičstva poveril notárku [REDACTED], na návrh ktorej okresný súd o dedičstve po poručiteľovi rozhodol uznesením z 25. októbra 2016.

4. Sťažovateľka uviedla, že z dôvodu nespokojnosti s uznesením okresného súdu o dedičstve po poručiteľovi z 25. októbra 2016 podala proti tomuto uzneseniu odvolanie, o ktorom do času podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo odvolacím súdom rozhodnuté. Sťažovateľka zdôraznila, že dedičské konanie po poručiteľovi v čase podania sťažnosti ústavnému súdu trvá už skoro 10 rokov a nie je právoplatne skončené, čím dochádza k porušeniu ňou označených práv.

5. Sťažovateľka preto navrhla, aby ústavný súd svojím rozhodnutím vyslovil porušenie ňou označených práv (základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 31 D 241/2007, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných priet'ahov a „vydat' rozhodnutie vo veci“ a priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € a náhradu trov konania.

6. Ústavný súd zo svojej ostatnej rozhodovacej činnosti zistil, že aj dcéra poručiteľa [REDACTED] (ďalej len „dcéra poručiteľa“) ako účastníčka namietaného dedičského konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 31 D 241/2007 doručila ústavnému súdu

27. apríla 2016 sťažnosť, ktorou namietala porušenie svojich práv (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) v označenom konaní. Konanie o sťažnosti dcéry poručiťľa bolo ústavným súdom vedené pod sp. zn. II. ÚS 865/2016 a 7. novembra 2016 bol ústavnému súdu predložený príslušný dedičský spis okresného súdu, uznesením zo 16. novembra 2016 ústavný súd sťažnosť prijal na ďalšie konanie a nálezom z 2. februára 2017 vyslovil porušenie práv dcéry poručiťľa v namietanom dedičskom konaní, prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných priet'ahov a priznal dcére poručiťľa finančné zadosťučinenie v sume 2 500 € a náhradu trov konania.

7. Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 107/2017-12 z 8. marca 2017 ju podľa § 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie.

8. Na výzvu ústavného súdu zo 17. marca 2017 sa k sťažnosti vyjadril okresný súd prípisom sp. zn. Spr. 3226/2017 z 28. apríla 2017 doručeným ústavnému súdu 9. mája 2017 spolu s príslušným spisom okresného súdu, v ktorom odkázal na svoje vyjadrenie, resp. vyjadrenie notárky [REDAKOVANÉ] predložené ústavnému súdu prípisom sp. zn. Spr. 3698/2016 z 22. decembra 2016 vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 865/2016.

9. Podaním doručeným ústavnému súdu 26. mája 2017 sťažovateľka v reakcii na vyjadrenie okresného súdu zotrvala na dôvodnosti svojej sťažnosti.

10. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci sťažnosti sťažovateľky upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa so stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov

a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu.

II.

11. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, a zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

13. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

14. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

15. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplývala do 30. júna 2016 z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 zrušený, a počnúc týmto dňom je úprava civilného sporového, civilného mimosporového a správneho súdneho konania predmetom Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) a Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“).

16. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdu prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupoval tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá, ako aj z § 117 ods. 1 OSP, podľa ktorého bol sudca povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov, a z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

17. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP a čl. 12 CMP, podľa ktorých súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu (podľa Civilného sporového poriadku), resp. účastníkov konania (podľa Civilného mimosporového poriadku) a iných osôb, pričom v zmysle § 5 SSP sa okrem iných týmto základným princípom civilného sporového konania spravuje aj konanie pred správnym súdom. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku,

Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní tvoriacich predmet úpravy týchto poriadkov.

18. Povinnosť súdu konať bez prietáhov vyplýva napríklad z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z ustanovení § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z ustanovení § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán, aj z § 179 ods. 1, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo § 183 ods. 1 prvej vety, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

19. V zmysle § 25 SSP sa citované ustanovenia Civilného sporového poriadku primerane použijú aj na konanie správneho súdu podľa Správneho súdneho poriadku, pričom povinnosť súdu konať bez prietáhov vyplýva aj s ustanovení § 103 ods. 1 SSP, podľa ktorého ak sa konanie začalo, postupuje v ňom správny súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie rozhodnutá. Správny súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci konania nečinní. Účastníci konania sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a dbajú na pokyny správneho súdu. Ďalej táto povinnosť správneho súdu vyplýva z § 105 ods. 1 SSP, podľa ktorého ak správny súd nariadi pojednávanie, pripraví ho tak, aby bolo možné rozhodnúť vo veci spravidla na jedinom pojednávaní, a z § 115 SSP, podľa ktorého pojednávanie možno odročiť len z dôležitých dôvodov alebo z dôvodu uskutočnenia neverejnej porady a vyhotovenia výroku rozhodnutia správneho súdu. Správny súd môže odročiť pojednávanie aj vtedy, ak to účastníci konania zhodne navrhnú.

20. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona (civilné mimosporové konania, pozn.) sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Povinnosť súdu konať v civilnom mimosporovom konaní bez prietáhov je vyjadrená napr. aj v § 30 CMP, podľa ktorého po začatí konania postupuje súd

v súčinnosti s ostatnými subjektmi konania tak, aby bola vec v čo najkratšom čase prejednaná a rozhodnutá, ďalej v § 31 CMP, podľa ktorého súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní, ale aj v ustanovení § 34 CMP o vylúčení aplikácie okrem iných ustanovení Civilného sporového poriadku o koncentrácii konania (vrátane sudcovskej koncentrácie konania).

21. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priedňhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna, faktická, prípadne procesná zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

22. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmet posudzovaného konania (prerokovanie dedičstva v zásade pozostávajúceho z hnutel'ných a nehnuteľných vecí v spojení so zistením a vyporiadaním bezpodielového spoluvlastníctva poručiťa a pozostalej manželky – sťažovateľky) sa javí po skutkovej aj právnej stránke ako čiastočne zložitejší, a to len vzhľadom na potrebu vykonania znaleckého dokazovania na ohodnotenie predmetu dedičstva. Avšak vzhľadom na to, že prerokovanie dedičstiev tvorí základnú a bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov, nemožno skutkovou náročnosťou veci ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania v trvaní skoro 10 rokov bez právoplatného skončenia veci.

23. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priedňhom, a tým aj k porušeniu označených práv sťažovateľky. Ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili o tom, že by k priedňhom prispelo aj správanie sťažovateľky.

24. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

25. Ústavný súd si osvojil zistenie priebehu namietaného konania z konania vedeného ústavným súdom o inej s'ťažnosti pod sp. zn. II. ÚS 865/2016, v ktorom bol vyžiadaný vz'tahujúci sa spis okresného súdu sp. zn. 31 D 241/2007 a uĕinený podrobný prehľad úkonov okresného súdu v spojení s oboznámením sa s obsahom vz'tahujúceho sa spisu, ktorý bol aj k tomuto konaniu ústavným súdom vyžiadaný a okresným súdom predložený (9. mája 2017). Ústavný súd ustálil, že namietané dedičské konanie sa začalo obratom po úmrtí poruĕiteľa, ktorý zomrel 7. februára 2007 a jeho úmrtný list bol okresnému doruĕený 28. februára 2007. V marci 2007 bola prerokovaním veci poverená notárka [REDACTED] a poĕnúc od augusta 2013 vec prerokúvala poverená notárka [REDACTED]. V celom doterajšom priebehu dedičského konania v trvaní 10 rokov okresný súd prostredníctvom poverených notárov zisťoval skutoĕnosti rozhodné pre prerokovanie dedičstva (okruh dedičov, aktíva a pasíva dedičstva, hodnotu predmetu dedičstva) a pre tento úĕel adresoval dožadania príslušným registrom, nariadil dvakrát znalecké dokazovanie na zistenie hodnoty predmetu dedičstva, vykonal súpis hnutel'ných vecí a nariadil a vykonal niekoľko pojednávaní. Keďže k dohode dedičov nedošlo, vec bola (po viac ako 4 rokoch konania) 14. júna 2011 prvýkrát predložená notárkou okresnému súdu s návrhom na rozhodnutie o dedičstve, avšak obratom aj vrátená na ĕalšie zisťovanie rozhodných skutoĕností a odstránenie nedostatkov v doterajšom zisťovaní vykonanom notárkou. Druhýkrát bola vec predložená notárkou okresnému súdu (po viac ako 9 rokoch konania) v auguste 2016 s návrhom na rozhodnutie vo veci a následne okresný súd vo veci rozhodol uznesením z 25. októbra 2016. Ústavný súd zisťil, že napadnuté konanie okresného súdu, ktoré v ĕase podania s'ťažnosti ústavnému súdu trvá uŕ skoro 10 rokov a dosiaľ nie je právoplatne skonĕené z dôvodu, že účastníĕky tohto dedičského konania podali proti uzneseniu okresného súdu z 25. októbra 2016 odvolania. Ústavný súd skutoĕnosť, že spis bol 9. mája 2017 predložený ústavnému súdu priamo okresným súdom bez akéhokoľvek vysvetlenia k predkladaciemu prípisu o predložení spisu odvolaciemu súdu 3. marca 2017 na poslednom ĕl. 716, zohľadnil tak, že spis sa nachádza na okresnom súde.

26. Ústavný súd konštatuje, že bez nutnosti hodnotenia jednotlivých úkonov okresného súdu, resp. ním povereného notára ako súdneho komisára pri prerokovávaní dedičstva, posudzované konanie ako celok charakterizujú prietahy a neefektívny postup, keď po viac ako 10 rokov nie je právoplatne ukončené.

27. Ústavný súd preto konštatuje, že postupom okresného súdu v posudzovanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

28. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

29. Vzhľadom na to, že v čase rozhodovania ústavného súdu konanie vo veci nebolo skončené, ústavný súd vyhovel sťažnosti v časti návrhu na uloženie príkazu okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

30. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu

porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

31. Sťažovateľka žiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10 000 € z dôvodov uvedených v sťažnosti poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu. Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Ústavný súd považoval priznanie sumy 2 500 € sťažovateľke za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia ústavný súd prihliadal na celkovú dobu posudzovaného súdneho konania a jeho priebeh a na mieru zavinenia okresného súdu na vzniknutých preťahoch v posudzovanom konaní.

32. Ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľka žiadala priznať finančné zadosťučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu, nevyhovel.

33. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jej právneho zastúpenia advokátom.

34. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 je 147,33 € a hodnota režijného paušálu je 8,84 €.

35. S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľke nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2017 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti ústavnému súdu) v sume 312,34 € vrátane režijného paušálu. Keďže

právny zástupca predložil ústavnému osvedčenie o tom, že je platiteľom DPH, odmena za poskytnuté právne služby v konaní pred ústavným súdom bola zvýšená o 20 %, čo predstavuje celkovú sumu 374,81 €.

36. Ústavný súd nepriznal úhradu trov za jeden úkon právnej služby (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu), pretože toto vyjadrenie neobsahovalo žiadne skutočnosti významné pre rozhodnutie ústavného súdu.

37. Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

38. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2017